

De Schreeuw van de Pauw

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Els van Weijen

Portretfoto: Corrie van den Berg
Coverfoto: www.sxc.hu (pixelbase)

ISBN: 978-90-484-2400-9
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of vervaelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zondig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DE SCHREEUW
VAN DE PAUW

ELS VAN WEIJEN

Hoofdstuk Eén

Het was augustus. Matthew, de zeventiende graaf van Northend, probeerde te negeren dat de dag zwoel en zonnig was. Hij overwoog het raam van zijn studeerkamer te sluiten: de geuren van zijn landgoed leidden hem af. Hij rook het gras van het gazon en meende zelfs dat hij het bos kon ruiken, dat meer dan een kilometer verderop hijgde in de hitte. Die middag wilde hij nog eenmaal het haalbaarheidsonderzoek over de aanleg van een golfbaan doornemen, maar zijn ogen hielden hem voor de gek. Steeds opnieuw dacht hij in de marges van het rapport het woord “zomer” te zien staan. Soms stond er een groot uitroepteken achter.

Matthew gooide het rapport op zijn bureau. Hij had ook helemaal geen cijfers nodig om een keuze te maken: hij zou vertrouwen op het zakelijke inzicht waarmee hij gezegend was. Er kwam geen golfbaan bij Northend Abbey. Hij leunde achterover in zijn stoel en bevocht de behoefte aan een sigaret. Al zeven jaar geleden was hij gestopt met roken, maar altijd als hij voor een belangrijke beslissing stond of als hij zijn keuze had gemaakt, wilde hij het liefst een Dunhill opsteken.

Hij leidde zijn gedachten af: hij liep naar een kast en tilde voorzichtig de sabel op die daar lag uitgesteld. Toen het wapen enkele maanden eerder was opgegraven in zijn tuin, had hij het onmiddellijk laten restaureren. Als kind had hij ervan gedroomd om zijn eigen zwaard en harnas te bezitten. Ook al wist hij dat hij graaf zou worden, hij had ridder willen zijn. Dat leek hem duizendmaal interessanter. Een ridder streed voor het goede, wat dat dan ook was, trok de wijde wereld in en beleefde avonturen.

Zijn duim glee langs de punt van de sabel. In gedachten zag hij zichzelf staan met het zwaard in zijn hand, klaar voor de strijd – toen deinsde hij terug: de punt was scherper dan hij dacht. Er droop bloed over zijn duim; nog net op tijd voorkwam hij dat het op zijn overhemd terechtkwam. Hij grimaste. Toch maar geen ridder. Het was een overschat beroep: de draken die hij had willen doden bestonden niet en de kans op verwondingen was groot. Hij zou graaf blijven.

Hij depte zijn duim af en verliet zijn werkkamer. Met twee treden tegelijk liep hij de trap af. Hij doorkruiste de schaduwvolle hal en opende de grote voordeur, die gewoonlijk alleen gebruikt werd op hoogtijdagen. Vanaf het bordes keek hij uit over de oprijlaan en over zijn park: een glooiend veld dat zich uitstrekte tot

aan het bos. Her en der stonden eiken die een voorvader van hem had laten planten zodat zijn nageslacht ze kon verkopen aan de Koninklijke Marine. Die graaf had niet voorzien dat het tijdperk van houten schepen voorbij zou gaan. Zijn eigen langetermijnvisie was gelukkig scherper.

Luid gehoest trok Matthew terug naar het heden. Zijn hoofdtuinman, Robert Morris, stond vlak bij hem. Met zijn armen op een hark geleund tuurde de oude man de oprijlaan af, alsof hij een bezoeker ontwaarde. Er was echter niemand te zien. Misschien hield hij slechts de schapen in de gaten die het park begraaften. Hij had wel iets weg van een herder. Zijn haar was lang en woest, zijn gezicht getaand door de buitenlucht. Hij droeg een broek waarvan de knieën grauw waren geworden en zijn overhemd stond half open: het bood uitzicht op borsthaar dat al net zo weelderig en grijs was als het haar op zijn hoofd.

Matthew liep naar de tuinman toe, die hem, zoals gebruikelijk, volkomen negeerde. Hij wist al dat hij spijt zou krijgen van het gesprek.

‘Goedemiddag, Morris,’ zei hij, zo neutraal mogelijk.

‘My lord,’ gromde de tuinman. ‘Niets te doen vandaag?’

‘Dat wilde ik net aan jou vragen. De tuin ligt al enkele eeuwen *achter* de Abbey. Wat doe je hier?’

Morris spuugde op de grond. ‘Kijken of ze de kantjes van de oprit netjes hebben geknipt. Die jonge jongens werken niet meer zoals de mannen van vroeger.’

‘De oprijlaan ziet er goed uit, maar in de tuin is er nog veel te doen. Maak je nuttig. Als je zelf niets doet, instrueer dan in ieder geval je collega’s.’

‘Collega’s?’ Robert Morris spuugde nog eens. Hij miste maar net Matthews linkerschoen. ‘Ze zijn alleen goed in koffie drinken.’

‘Op dat gebied kun jij ze vast nog veel leren. En trek eens wat fatsoenlijks aan, Morris. Onze bezoekers betalen voor een kasteeltuin en verwachten dat niet alleen de tuinen, maar ook de mensen die er werken een bepaalde allure uitstralen.’

Matthew liep weg, maar hij had kunnen weten dat zijn tuinman het laatste woord zou hebben: ‘Dan moet u mij eerst eens fatsoenlijk gaan betalen!’ riep Morris hem na.

Matthew liep zwiingend door, de oprijlaan op, maar toen hij achter zich hoorde dat Morris zijn opdracht voor de verandering eens niet negeerde en ook in beweging kwam, hield hij weer halt. Hij had graag naar het bos willen wandelen: de geuren van de dag leken hem te smeken om één keer aan zijn gevoel toe te geven. Hij zou, net als toen hij nog een kind was, uren op zijn buik in het mos langs de beek liggen om te kijken naar wat er in het water leefde. Of hij zou zichzelf eindelijk weer eens echte beweging gunnen en de hoogste heuvel van het landgoed beklimmen. Als jongen had hij ooit op de top staan juichen toen het hem in recordtempo gelukt was.

Maar met juichen was hij gestopt: hij was geen jongen meer en hield niet van langer van rumoer. Hij vergat zijn wandeling en richtte zich op de realiteit. Over de oprijlaan die net nog leeg was, reden nu auto's, met mensen die niet alleen de tuinen maar ook de noordvleugel van de Abbey kwamen bezichtigen, die hij 's zomers eveneens openstelde voor betalende bezoekers. Hij leidde het publiek nooit persoonlijk rond, maar het ging tegen zijn principes in om afwezig te zijn terwijl zijn landgoed vol vreemden was.

Hij liep om de Abbey heen en mengde zich onder de toeristen die al in de tuin waren. Door het mooie weer was het druk: hij werd omringd door mensen met praktische schoenen en zonnehoedjes. Zelf droeg hij een colbert, maar hij leek niet al te veel op te vallen. Eens te meer was hij blij dat hij op de website van Northend Abbey en in de folders geen familiefoto's opnam: maar weinig mensen hadden door dat hij de eigenaar was van wat zij bezichtigden en niemand sprak hem aan.

Toch irriteerde de mensenmassa hem al snel. Hij voelde zich benauwd, alsof hij weer binnenshuis was, en in de grote salon oninteressante gasten vermaakte. Hij liep bij de borders vandaan, voorbij de kruidentuin, richting de stallen, waar geen planten waren die bezoekers zouden lokken. Een hand op zijn schouder hield hem echter tegen. Bijna volautomatisch schudde hij die af, maar hij draaide zich wel om en plooidde zijn mond in een glimlach toen hij een bejaarde vrouw zag die hem vaag aan zijn moeder deed denken.

'U bent toch Lord Northend?'

Hij deed opnieuw zijn best te glimlachen en knikte. Helemaal anoniem was hij natuurlijk nooit; hij wist maar al te goed waarom.

'Wat een prachtige tuinen heeft u hier. Mijn vriendin Lynn en ik waren al jaren van plan Northend Abbey te bezoeken, al sinds de tijd dat u zo in het nieuws was. We hadden het er onderweg nog over. We vroegen ons af of u en uw echtgenote –'

'U zult me moeten verontschuldigen, mevrouw – ik heb het erg druk.' Sommige vragen beantwoordde hij niet, hoe frêle en beschaafd de vragensteller er ook uitzag. Hij liep verder, en dacht aan wat hij aan werk kon doen nu het besluit over de golfbaan gevallen was.

Pas toen hij de stallen voorbij was kwam hij weer tot stilstand, maar hij voelde zich niet beter nu hij de drukte ontvlucht was. Hij stond naast de stomp van een beuk die kort geleden was omgehakt. Wat restte van de boom leek niet te willen erkennen dat hij dood was: uit een kleine twijg, de enige die was overgebleven, groeiden minuscule blaadjes. Ernaar kijken was bijna pijnlijk. Hij ademde diep in, zich opeens bewust van een gemis, een verlangen, maar niet in staat om te benoemen *wat* hij miste of wenste.

Hij boog zijn hoofd. Hij moest iets doen, maar wist niet wat. Even dacht hij aan de tijd toen hij het landgoed net had overgenomen, toen zijn geloof in God nieuw en fris was. In die tijd zou hij gebeden hebben. Nu...

Zijn gedachten werden afgeleid toen hij de poort zag die toegang bood tot de binnenplaats. Aan de binnenplaats bevond zich een deur die leidde naar het gedeelte van Northend Abbey dat niet openstond voor bezoekers. Het touw dat in de zomer voor de poort hing, was weggehaald. Onmiddellijk beende hij richting het huis. Maar toen hij bij de poort aankwam, stokte zijn pas. Op de binnenplaats stond een Porsche geparkeerd. Een vrouw leunde tegen het portier.

‘Susanna!’ Hij schrok ervan hoe enthousiast het woord klonk en dwong zichzelf niet te snel naar haar toe te lopen. Eenmaal bij haar trok hij zijn voorhoofd in een kritische frons. ‘Ben je het werkelijk?’ vroeg hij. Hij probeerde bars te klinken, maar glimlachte.

Susanna bleef tegen de auto geleund staan en tuitte haar lippen als een pin-up uit de jaren vijftig. Haar jurk, kort en zwart, paste bij haar pose: hij kleefde tegen haar lichaam en verhulde weinig van haar zonverbrande armen en benen. ‘Wat denk je zelf, schat?’ Ze klonk net zo zwoel als de Françaises die haar de afgelopen weken omringd hadden. Haar familie had in Juan-les-Pins een villa waar ze zich had verschanst na hun zoveelste ruzie.

‘Je lijkt op Susanna Brentwood, maar zij was blank als een lelie toen ze hier zeven weken geleden in haar auto sprong.’ Hij rolde één van haar lange krullen om zijn vinger. Het blonde haar was door de zon wit gebleekt. Hij tuurde in haar ogen, lichtblauw en alert, hoewel ze nog steeds haar achteloze houding tegen de auto volhield. ‘Susanna Brentwood mopperde ook vaak op me als ze me hier kwam opzoeken. Dat doe jij niet. Toch moet ik toegeven dat Northend stil was zonder mijn favoriete journaliste. Breng jij haar bij me terug?’

Ze kwam overeind. Soepel als een slang wond ze zich om hem heen: haar been om zijn knieholte en haar arm om zijn nek. Ze keek recht naar hem op. ‘Ik heb je gemist, Matthew. Mag ik uit je woorden opmaken dat ik lang genoeg ben weggebleven om jou af en toe ook aan mij te laten denken?’

‘Af en toe? Oh ja, af en toe dacht ik wel eens aan je. ’s Ochtends als ik wakker werd, en ’s avonds, als het werk gedaan was. En elk uur ertussendoor. Gisteren sprak ik Saul nog. Hij vertelde me voor de zoveelste keer dat ik veel te behoedzaam en behoudend ben. Hij moest eens weten wat ik in mijn gedachten met jou –’

Ze stootte een hese lach uit en trok zijn hoofd naar zich toe. ‘Kus me, dwaas.’
Dat deed hij.

Honderden kilometers zuidelijker, in Londen, probeerde Anna Fontaine zich zo snel mogelijk uit haar werkkleding te worstelen. Haar dienst bij *Hamburger*

Heaven zat erop. Als ze opschoot kon ze weg zijn voordat haar baas haar onderschepte. Ze onderdrukte een kreun toen er een snijdende pijn door haar linkerbeen schoot. Ze hinkte naar een bankje en sprak daar haar been ernstig toe: ze was 34, geen tachtig, en haar ledemaat diende zich aan dat feit aan te passen. Daarbij: ze hadden haast.

Maar het was al te laat. Toen ze het hok dat voor kleedkamer doorging verliet, stond Charles haar op te wachten. De bedrijfsleider had zijn armen over elkaar gevouwen op zijn buik en zijn rug gerecht, zodat hij wat minder klein leek. ‘Anna.’ Hij slaagde erin haar naam de klank van een scheldwoord te geven.

‘Charles.’ Toen ze bij de hamburgerketen kwam werken had hij haar gezegd dat ze hem bij zijn voornaam moest noemen, maar iedere keer als ze dat deed keek hij alsof hij op glas had gebeten. Hij liet een langdurige stilte vallen, alsof hij wist dat zwijgen haar meer deed dan woorden. Ze tuurde naar de grond. ‘Dit gaat ongetwijfeld over die mevrouw van daarnet,’ mompelde ze.

‘Mrs Porter. Een Amerikaanse. Ook toeristen hebben recht op service, Anna. Ze zijn onze beste klanten. Ik stel voor dat je ermee ophoudt ze te knijpen.’

‘Ik kneep niet. Ze wilde me slaan. Ik pakte haar hand om dat te voorkomen.’

‘Zij zegt iets anders. “De klant heeft altijd gelijk.” Het eerste gebod, Anna.’

De gedachte schoot door Anna heen dat het eerste gebod was dat je naast God geen andere goden mocht vereren, maar ze hield haar mond.

‘Het was een onverkwikkelijke scène. Het beleid van *Hamburger Heaven* is gericht op klanttevredenheid. We proberen meestal te voorkomen dat ze gaan schreeuwen. Wat bezielde je om haar voor leugenaar uit te maken?’

‘Ze zei dat ze de “celestial cheese” had besteld, maar het was “beef bliss”. Dat weet ik zeker. Ik herinnerde haar alleen aan haar keuze. Ik heb nooit gezegd dat ze een leug-’

‘Kaas en rund. Het lijkt niet eens op elkaar, Anna.’

‘Precies. Daarom weet ik ook heel zeker dat ik het goed heb onthouden. Ik –’

‘Ik wil niet meer meemaken dat je klanten aanvalt. Is dat duidelijk? Ik vind dat ik veel geduld met je heb, Anna. Maar laat ik duidelijk zijn: dit is je laatste waarschuwing. En die “beef bliss” die Mrs Porter terug heeft gestuurd, houd ik in op je salaris. Akkoord?’

Met gebogen hoofd ontvluchtte Anna *Hamburger Heaven*. Door de warme straten wandelde ze richting de ondergrondse. Ergens zong een straatartiest ‘Summertime’. Anna huiverde. Al voelde ze de zon op haar armen en haar gezicht, toch had ze het bijna altijd koud. Haar moeder zei dat het kwam omdat ze veel te mager was.

Haar moeder. Ze had er spijt van dat ze had afgesproken bij haar te gaan eten. Het liefst wilde ze naar huis gaan en zichzelf verbergen in een boek. Ze wandelde

net langs een boekwinkel en keek naar binnen, maar de staat van haar financiën stond haar niet toe om iets aan te schaffen. Haar ogen dwaalden van de boeken naar de ansichtkaarten die buiten in de rekken stonden. Een afbeelding van een schilderij trok haar aandacht. Ze zag een vrouw op haar rug in het water drijven, gekleed in een lange jurk, haar huid bleek, bijna doorschijnend. Haar handpalmen waren naast haar lichaam omhoog geheven; in haar rechterhand hield ze nog wat bloemen vast. Om haar heen, in het water en op de oever, bloeiden planten en struiken, maar het was overduidelijk dat de vrouw in het water nooit meer tot bloei zou komen. Anna draaide de kaart om en las: “John Everett Millais – Ophelia (1852)”. Daarnaast stond in potlood de prijs. Zelfs de kaart was te duur.

Een bedelaar dook naast haar op en vroeg haar om geld voor koffie. Anna schudde haar hoofd, mompelde ‘Sorry’, zette de kaart terug en liep door. Opeens vroeg ze zich af of ze zelfmoord pleegde als ze expres op naaldhakken ging wandelen en daardoor per ongeluk onder een bus viel. Weer schudde ze haar hoofd. ‘Sst,’ fluisterde ze. ‘Je bent niet depressief... je bent *niet* depressief...’ Ze liep bijna tegen een kaartenstandaard aan. ‘Je bent niet onhandig... je bent *niet* onhandig.’ Tranen prikten achter haar ogen.

Toen ze een half uur later voor haar moeders deur stond, moest ze zichzelf ertoe dwingen rechtop te blijven staan en niet de deurpost vast te grijpen voor steun. De spieren in haar linkerbeen leken langzaam doorgesneden te worden met een bot mes. Even was ze blij dat haar moeder bijna onmiddellijk opendeed. Mrs Bryers droeg zoals altijd een mantelpakje: ze was directiesecretaresse en ook als ze vrij was belde haar baas haar regelmatig voor spoedklussen. Vandaag droeg ze bij haar pakje echter ovenhandschoenen, die ze de lucht instak als een zegevierende bokser. ‘Heb je het al gehoord?’ riep ze. Anna kreeg geen tijd om te antwoorden: ‘Isabelle is zwanger! Zwanger van de tweede!’

Anna probeerde te glimlachen. ‘Werkelijk?’ Terwijl ze achter haar moeder de keuken in strompelde, vroeg ze zich af waarom haar zus het nieuws niet persoonlijk aan haar had overgebracht. Toen ving ze de geur van versgebakken koekjes op en werd ze overvallen door een kokhalsreflex. Ze sloeg een hand voor haar mond, slikte een paar keer en schoof aan tafel. Haar moeder praatte verder over Isabelle en haalde intussen de koekjes uit de oven. Anna bedacht zich dat ze zich niet kon herinneren dat haar moeder ooit eerder iets dergelijks had gebakken. Mrs Bryers leek haar gedachten te kunnen volgen.

‘Sam komt straks nog even,’ zei ze. ‘Op de crèche hadden ze koekjes gebakken en hij heeft me gevraagd of dat ik dat ook wilde doen. “Dan geef ik jou een *hele* dikke kus, oma,” zei hij door de telefoon.’ Mrs Bryers glimlachte. Haar ogen waren zo donker dat ze er gewoonlijk streng uitzag, maar nu ontdekte Anna er zachtheid in. Haar misselijkheid keerde terug. ‘Hij is alweer bijna drie,’ ging haar